

Beszámoló

Egy verseskötet tervével pályáztam 2022-ben a Communitas Alkotói Ösztöndíj irodalom kategóriájában. A mögöttem álló év lehetőséget adott a precíz megfigyelésekre, a határait felismerésére és kitolására, arra, hogy felismerjem azt, hogy hogyan nem szeretnék írni és melyik az a vonal, amit tovább szeretnék vinni a költészetemben. Az idő előrehaladtával több visszajelzés is érkezett a verseimre. Többek között ilyen volt a Bréda Ferenc Irodalmi Kör, ahol meghívottként vettem részt. A visszajelzésekből és kritikákból építkezve arra az elhatározásra jutottam, hogy egyes verseket szét kell bontanom, újra kell gondolnom, de a kötettervbe foglaltak némi bővítéssel megmaradnak.

A verseimben többször felbukkan a víz, mint élethez való legfontosabb elem, a megtisztulás, a ragaszkodás és megszabadulás, az erő és a folytonos áramlás szimbóluma. Egy gyermekkori visszatérő álmomra alapozva – amelyet a Zártlemez c. versemben lelhető fel – elhatároztam, hogy olyan helyeket kutatok fel a világban, amelyek hasonlítanak az álmomban megjelenő partvidékre, és az ezeken a helyeken szerzett tapasztalataimat írom meg.

Az ösztöndíj segítségével lehetőségem volt meglátogatni Dél-Olaszország több partvidékét. Itt született meg bennem az elhatározás, hogy egy egész ciklussal kell bővítenem kötettervem, amely az álmok jelentését és misztériumát boncolja, ugyanakkor pedig lehetőséget ad a felszabadulásra és megtisztulásra, akárcsak a víz. Ezért is kapta a *Hátunknál morajló víztömeg* címet ez a ciklus.

Mint ahogyan az *Amikor elkezdtünk félni* kötet cím is jelzi, nagy szerepet kapnak a félelmek és azok feltárása, mert ha van valami közös bennünk, emberekben, akkor az a félelem. Éppen ezért ez az elsődleges kapcsolódási pont a szövegek és a befogadó között.

A megismerés aktusai egy gyermeki perspektívából indulnak ki, majd szinte észrevétlenül terjeszkednek egy másik határozottabb gondolati- és cselekvésszálaktól vezérelt világ felé, amelyben már maga a felnőtt egyén az elszenvető.

Itt jelenik meg a családon belüli erőszak problematikája, a bántalmazó kapcsolatokhoz való kényszeres ragaszkodás és menekülni akarás. Itt öltenek formát a bántalmazók és itt mutatkozik meg a test sebezhetősége.

A minket körülvevő másolt mintákat és traumákat fel kell ismerni és el kell fogadni, hogy békében élhessünk magunkkal. Női szemszögből elengedhetetlennek tartom a téma alapos feldolgozását, így folytatom tovább a munkát. Emellett a kritikákat figyelembe véve arra törekszem, hogy egy nyíltabb, mindenki számára érthető szövegszerkezettel dolgozzak.

A békehozók elkésnek

Egy tengerparti apartman nyolcadik emeletén
angyalokat boncolnak. Talán szebb lett volna egy
cédrusfán meghalni, hogy szárnyasok vigyék hírét a hiánynak,
de a rendeltetés elejtett hűvös szike, csak ad hoc zuhan.

Az elsőt a gangon vártad, betessékelted a lakásba,
bugyijába rumos kólát öntöttél, arcon köpted,
majd az erkélyig lökdösted a lakáson át,
jobb kezed szárnyain, balkezed a torkán.

Hogy késett bocsánatot kért, de te arcon vágtd,
Testét a korláthoz nyomtd, fejét egészen hátra,
szeretted, ahogyan teste reszket,
szeretted, hogy valami végre múlik rajtd.

Egyszer titkon azt kívántam, inkább ütnél meg,
csak ne hallgass, azóta viharfelhők tornyosulnak
bőröm alatt, ragacsos bugyim és ragacsos combjaim,
a megalázottak olykor új ruhát öltenek, hideg vízzel
mossák meg arcukat és nem csomagolnak rögtön össze.

A békehozók majd hajnalban a dagállal érkeznek, mormolják,
de addigra csontjaikat faládákba helyezik majd
kiállítótermek komor hűvösébe, az anyag és az emóciók
fegyverropogásába, ahol éppen minden bevégeztetett.